

(Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 27. apríla 2001, sp. zn. Obdo V. 67/99)

Ustanovenie § 10 ods. 1 Obchodného zákonníka sa týka ochrany obchodného mena tak osôb právnických, ako aj osôb fyzických, ak sú podnikateľmi.

Dodatok k obchodnému menu fyzickej osoby, pokiaľ je v súlade s ustanovením § 9 ods. 1 Obchodného zákonníka, tvorí nedeliteľnú súčasť obchodného mena, a preto v jeho rámci požíva absolútnu právnu ochranu.

Krajský súd v B. B. rozsudkom z 19. júla 1995 uložil žalovanému v 1. rade povinnosť zdržať sa neoprávneného užívania obchodného mena D. HS od právoplatnosti rozsudku a žalovaným v 2. a 3. rade povinnosť zmeniť svoje obchodné meno D. HS v spoločenskej zmluve a do 30 dní od právoplatnosti rozsudku poslať na registrový súd návrh na zápis zmeneného obchodného mena, ktorým bude celkom jednoznačne vylúčená zameniteľnosť ich obchodného mena s obchodným menom žalobcu. Súd ďalej priznal žalobcovi právo na zverejnenie výroku rozsudku na náklady žalovaných. Vzájomný návrh žalovaných zamietol. V odôvodnení rozsudku uviedol, že predmet činnosti žalobcu a žalovaných je približne totožný, resp. zameniteľný, pričom všetci používajú v obchodnom mene názov D. Žalovaný v 1. rade používa obchodné meno v rozpore s ustanovením § 9 ods. 1 Obchodného zákonníka a žalovaní v 2. a 3. rade neoprávnené používajú obchodné meno žalobcu, ktorý vznikol skôr ako oni.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd odvolací, uvedený rozsudok potvrdil a vyslovil prípustnosť dovolania.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd dovolací, na dovolanie žalovaných rozsudkom z 30. júla 1996 uvedené rozsudky zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. V odôvodnení rozsudku uviedol, že žalovaný v 1. rade je povinný ako podnikateľ pri svojej podnikateľskej činnosti v zmysle § 8 Obchodného zákonníka podnikáť pod názvom, ktorý je jeho obchodným menom, teda Ing. M. Š. - D. HS R., a to bez ohľadu na skutočnosť, či príslušný živnostenský úrad pri vydávaní živnostenského oprávnenia mal alebo nemal ním požadovaný dodatok k jeho menu pripustiť. Tento dodatok tiež nie je v rozpore s ustanovením § 9 ods. 1 Obchodného zákonníka.

Krajský súd v B. B. rozsudkom z 26. marca 1997, v spojení s opravným uznesením z 26. mája 1997, uložil žalovanému v 1. rade povinnosť zdržať sa pri užívaní dodatku k obchodnému menu Ing. M. Š. slovného výrazu D. a do 15 dní od právoplatnosti rozsudku požiadať Okresný úrad v Ž. o zmenu svojho obchodného mena tak, že z dodatku sa vypustí označenie D. v spoločenskej zmluve a do 30 dní od právoplatnosti rozsudku podať návrh na zápis do tohto obchodného mena na registrový súd tak, aby bola celkom jednoznačne vylúčená zameniteľnosť ich obchodného mena s obchodným menom žalobcu. Žalobcovi priznal právo na zverejnenie právoplatného výroku rozsudku na náklady žalovaných. Vzájomný návrh žalovaných v 1. a 2. rade zamietol. Žalovaným uložil povinnosť spoločne a nerozdielne nahradiť žalobcovi trovy konania v sume 6 393 Sk. Rozhodol tak po zistení, že žalobca v zmysle rozsudku dovolacieho súdu doplnil označenie žalovaného v 1. rade a upravil petit žaloby tak, ako je uvedené vo výroku rozsudku. Súd prvého stupňa dospel k záveru, že žalovaný v 1. rade používaním dodatku D. vo svojom obchodnom mene spôsobuje zameniteľnosť s kmeňom obchodného mena žalobcu, keď navyše niektoré právne úkony pri svojej podnikateľskej činnosti robí len pod názvom dodatku D., ktorý je verejnosťou vnímaný zhodne ako obchodné meno žalobcu. Toto jeho konanie je v rozpore s § 8 a § 10 ods. 1 Obchodného zákonníka, a preto žalobcovi patrí ochrana podľa § 12 Obchodného zákonníka. Žalovaní v 2. a 3. rade vznikli neskôr ako žalobca, a preto pri zvolení obchodného mena tiež porušili § 10 ods. 1 Obchodného zákonníka.

Na odvolanie žalovaných v 1., 2., a 3. rade Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudkom z 25. februára 1998, č. k. 6 Obo 194/97-282, zmenil rozsudok súdu prvého stupňa tak, že žalobu zamietol. Vyhovel vzájomnému návrhu žalovaného v 1. rade tak, že žalobcovi uložil povinnosť v lehote 60 dní od právoplatnosti rozsudku zmeniť v spoločenskej zmluve kmeň svojho obchodného mena D. tak, aby nebolo dotknuté právo žalovaného v 1. rade na ochranu jeho obchodného mena, podať návrh na

vykonanie tejto zmeny živnostenského listu Okresného úradu v Ž. a následne predložiť návrh na zápis tejto zmeny v obchodnom registri príslušného registrového súdu. Žalovanému v 1. rade priznal právo uverejniť výrok rozsudku po nadobudnutí jeho právoplatnosti v týždenníkoch Ž. v. a C. v dvoch po sebe nasledujúcich vydaniach a raz v denníku S. na trovy žalobcu. Napadnutý rozsudok v časti, v ktorej bol zamietnutý vzájomný návrh žalovaného v 2. rade potvrdil. Žalobcu zaviazal nahradiť žalovaným v 1. a 3. rade trovy konania v sume 17 562 Sk. Žalovanému v 2. rade náhradu trov konania nepriznal. Odvolací súd v odôvodnení rozsudku uviedol, že v konaní nebolo sporné, že žalovaný v 1. rade získal oprávnenie na podnikateľskú činnosť ešte podľa zákona č. 105/1990 Zb. o súkromnom podnikaní občanov (ďalej len zákon č. 105/1990 Zb.M), na základe jeho registrácie ako podnikateľa odborom miestneho hospodárstva a obchodu MsNV v Ž. s obchodným názvom D. HS od 1. augusta 1990 v podnikateľskej činnosti pokračoval aj po nadobudnutí účinnosti zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov, a to na základe živnostenského oprávnenia vydaného živnostenským oddelením Obvodného úradu Ž. pod číslom Zo 336/1992 z 21. augusta 1992, v znení rozhodnutia o zmene z 28. decembra 1993 a koncesnej listiny z 27. októbra 1992, v ktorých má uvedené obchodné meno Ing. M. Š. - D. HS R. Takéto obchodné meno bolo v súlade s právnou úpravou obsiahnutou v ustanovení § 8 ods. 1 písm. d) zákona č. 105/1990 Zb. a podľa už vysloveného právneho názoru dovolacieho súdu je v súlade s ustanovením § 9 ods. 1 Obchodného zákonníka, pretože D. HS R. je dodatkom odlišujúcim druh podnikania. Žalobca vznikol 18. septembra 1991, teda neskôr ako žalovaný v 1. rade, pričom právo na prednostnú ochranu patrí nesporne tomu z obchodných mien, ktoré bolo do príslušného registra zapísané ako prvé. Je síce pravdou, že žalovaný v 1. rade nie je zapísaný v obchodnom, ale len v živnostenskom registri, čo však nemá vplyv na zásadu priority práva. Navyše v prejednávanej veci sa konateľmi žalobcu stali bývalí podnikatelia, ktorí pôvodne podnikali spolu so žalovaným v 1. rade na základe zmluvy o združení z 1. októbra 1990, takže o jeho existencii, ako podnikateľa s dodatkom D. HD R. k nemu, vedeli. Zameniteľné meno s obchodným menom žalovaného v 1. rade si teda zvolil žalobca a zo zásady priority práva potom vyplýva právo žalovaného v 1. rade domáhať sa v zmysle ustanovenia § 12 Obchodného zákonníka zdržania neoprávneného používania obchodného mena žalobcom a odstránenia závadného stavu, pričom ustanovenie § 12 ods. 3 citovaného zákona umožňuje zároveň priznanie práva na zverejnenie rozsudku na trovy neúspešného účastníka. Odvolací súd dospel k záveru, že žaloba žalobcu je neopodstatnená voči všetkým žalovaným, t. j. aj voči žalovaným v 2. a 3. rade, pretože právo ochrany patrí iba žalovanému v 1. rade. Z tohto dôvodu je právne opodstatnený len vzájomný návrh žalovaného v 1. rade, ale nie žalovaného v 2. rade, ktorému právo ochrany proti žalobcovi nepatrí.

Proti uvedenému rozsudku odvolacieho súdu podal dovolanie žalobca a navrhol ho zrušiť a vec vrátiť tomuto súdu na ďalšie konanie. Na zdôvodnenie dovolania uviedol, že podľa Obchodného zákonníka obchodným menom podnikateľa - fyzickej osoby je jeho meno a priezvisko. To je základné právne východisko. Dodatok k obchodnému menu podnikateľa - fyzickej osoby môže mať vecnú alebo osobnú povahu. Pokiaľ ide o vecnú povahu, môže približovať druh činnosti podnikateľa. Dovolačný súd vo svojom rozhodnutí z 30. júla 1996 vyslovil názor, že ako dodatok k obchodnému menu fyzickej osoby je možné pripustiť zaužívané skratky". Tento termín dovolací súd bližšie nevysvetľuje. Vyslovuje stanovisko, že D. nie je tzv. zaužívaná skratka".

V tomto smere nemôžu byť pochybnosti. Žiaden nezainteresovaný občan nevie, čo má skratka D. predstavovať v plnom znení. Ak slovo D. je skratkou, z gramatického hľadiska nie je problém dosadiť pod túto skratku celkom iné slová. Napokon žalovaný v 1. rade vo svojej žiadosti o udelenie povolenia k registrácii v zmysle zákona č. 105/1990 Zb. uvádza, že obchodný názov D. má byť skratka pre slovo digitálna technika". Z týchto dôvodov slovo D. nie je možné považovať za bežne zaužívanú skratku. Jej vysvetlenie v žiadnom prípade nie je jednoznačné, a preto ako dodatok k obchodnému menu podnikateľa - fyzickej osoby je neprípustné. Preto správne súd prvého stupňa konštatuje, že po účinnosti Obchodného zákonníka bolo povinnosťou žalovaného v 1. rade prispôbiť svoje obchodné meno platnej právnej úprave a vypustiť z obchodného mena slovo D. Toto stanovisko zaujal aj odvolací súd vo svojom rozsudku z 28. februára 1996, pričom ten istý senát odvolacieho súdu rozsudkom z 25. februára 1998 rozhodol celkom opačne, t. j. v neprospech žalobcu. Takáto zásadná zmena právneho stanoviska nevyplýva ani z rozsudku dovolacieho súdu z 30. júla 1996. V tomto rozsudku dovolací súd vôbec nespomína otázku priority. Túto otázku považoval dovolací súd za

vyriešenú v prospech žalobcu a nenariaduje túto otázku ďalej skúmať. Z týchto dôvodov žalobca vyslovuje úvahu, či odvolací súd sa neodchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci (§ 238 ods. 2 O. s. p.).

Obchodné meno podnikateľa - fyzickej osoby, ktoré podnikateľa individualizuje a stotožňuje a je určujúcim, je obligatórne meno a priezvisko. Dodatok k obchodnému menu fyzická osoba vôbec nemusí mať a ak nejaký používa, musí byť v súlade so zákonom. Podnikateľ - fyzická osoba, nie je oprávnený používať dodatok k obchodnému menu samostatne, ako to robí žalovaný v 1. rade. Tak dochádza k nekalému konaniu, ktoré je pomerne rozšírené, že podnikatelia - fyzické osoby v rozpore so zákonom používajú v obchodnom styku ako obchodné meno nie svoje meno a priezvisko, ale rôzne fantazijné a iné názvy.

chádzajúcom konaní došlo i k procesným pochybeniam súdu. Žalovaní v priebehu konania niekoľkokrát menili petit vzájomného návrhu. Vo svojom vzájomnom návrhu z 24. apríla 1995 sa domáhali, aby žalobca bol zaviazaný nepoužívať obchodné meno D., odstrániť tento názov z jeho predajne, atď. Dňa 26. marca 1997 zástupca žalovaných na pojednávaní konanom na súde prvého ' stupňa petit vzájomného návrhu zmenil v tom smere, že sa zakazuje žalobcovi používať kmeň obchodného mena, ktorým sú dotknuté práva pre ochranu obchodného mena žalovaného v 1. rade, atď. Krajský súd nerozhodol o tom, či zmenu pripúšťa. Vo svojom odvolaní z 26. mája 1997 žalovaní znova menia výrok vzájomného návrhu a žiadajú, aby súd uložil žalobcovi upraviť v spoločenskej zmluve kmeň obchodného mena. Odvolací súd uznesením pripustil zmenu vzájomného návrhu. Tento postup bol v rozpore so zákonom. Odvolací súd dovolil žalovanému v odvolacom konaní zmeniť petit a o tomto petite odvolací súd rozhodol v prospech žalovaných, čím sa stratila možnosť, aby o zmenenom vzájomnom návrhu rozhodol súd prvého stupňa a možnosť podať proti takému rozhodnutiu opravný prostriedok. Takýmto spôsobom sa žalobcovi odňala možnosť konať pred súdom [§ 237 písm. f) O. s. p.]. Odvolací súd pochybil vo výroku rozhodnutia aj v tom, že nerozhodol o celom vzájomnom návrhu žalovaných. Títo, okrem iného, žiadali, aby súd uložil žalobcovi povinnosť po vykonaní registrácie registrovým súdom zdržať sa vo všetkých konaniach používania kmeňa obchodného mena, ktorým sú dotknuté práva na ochranu obchodného mena žalovaného v 1. rade. O tejto časti petitu odvolací súd nerozhodol.

Podaním z 11. augusta 1998 žalobca dôvody dovolania doplnil o ďalšie argumenty. Uviedol, že žalovanému neprináleží ochrana obchodného mena v zmysle § 9 a § 10 Obchodného zákonníka, pretože tieto ustanovenia nieje možné aplikovať na podnikateľa - fyzickú osobu, pretože Obchodný zákonník nepripúšťa zameniteľnosť obchodného mena medzi právnickou osobou a fyzickou osobou. Žalovaný v 1. rade by sa mohol domáhať ochrany obchodného mena len v zmysle ustanovenia § 44 a naši Obchodného zákonníka. Takýto nárok žalovaný v 1. rade vo svojom protinávhrhu však neuplatnil. Dodatok v označení žalovaného v 1. rade nie je osobnej ani vecnej povahy, z tohto dôvodu nepožíva právnu ochranu. Ďalej uviedol, že výrok napadnutého rozsudku je nevykonateľný, pretože nie je zrejmé a jasné, akým spôsobom by žalobca mal zmeniť obchodné meno.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd dovolací (§ 10a ods. 2 O. s. p.), po zistení, že dovolanie bolo podané včas oprávnenou osobou a smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento mimoriadny opravný prostriedok prípustný, rozsudkom z 27. apríla 2001, sp. zn. Obdo V. 67/99, dovolanie zamietol.

**

Z odôvodnenia:

Právny názor, z ktorého vychádzal odvolací súd v napadnutom rozsudku, je v plnom rozsahu v súlade s právnym názorom dovolacieho súdu, ktorý v danej veci vyslovil v rozsudku z 30. júla 1996, č. k. Obdo V 45/96-225. Pritom odvolací súd týmto právnym názorom dovolacieho súdu bol v zmysle ustanovenia § 243d ods. 1 O. s. p. viazaný. V uvedenom rozsudku v rámci vysloveného právneho názoru dovolací súd výslovne konštatoval, že žalovaný v 1. rade je podnikateľom v zmysle § 2 ods. 2 písm. b) Obchodného zákonníka a pri svojej podnikateľskej činnosti je povinný podnikateľ pod názvom, ktorý je jeho obchodným menom, teda Ing. M. Š. - D. HS R. Ďalej konštatoval, že dodatok k obchodnému menu žalovaného v 1. rade D. HS R. je dodatkom v súlade s § 9 ods. 1 Obchodného

zákonníka, pretože je dodatkom odlišujúcim druh podnikania, žalovaný ho oprávnene používal od r. 1990. V tomto konkrétnom prípade dodatok vyjadruje druh podnikania fyzickej osoby, pretože dodatok odlišujúci druh podnikania nemôže vyjadrovať podrobne všetky alebo iba časť živnosti, ktoré podnikateľ vykonáva na základe vydaných živnostenských oprávnení, ak postačuje použitie aj zaužívaných skratiek, čo je v danom prípade splnené (pozri č. 1. 6, 7 uvedeného rozsudku dovolacieho súdu). Na týchto právnych záveroch dovolacieho súdu nie je potrebné nič meniť, ani doplniť, pretože od ich aplikovania nedošlo vo veci ani ku zmene skutkového, ani ku zmene právneho stavu, keď aj po zmene žalobného petitu, ako aj po zmene vzájomného žalobného petitu predmetom konania zostala ochrana obchodného mena účastníkov konania. Teda pri riešení dôvodnosti uplatňovaných nárokov je nutné vychádzať z toho, ktorý z účastníkov neoprávnene používa svoje obchodné meno (§12 ods. 1 Obchodného zákonníka). V tomto smere je nezvratiteľným faktom, že žalovaný v 1. rade svoje obchodné meno legitímne používa už od 1. augusta 1990 a toto jeho obchodné meno je plne v súlade aj s ustanovením § 9 ods. 1 Obchodného zákonníka. Dodatok k jeho obchodnému menu v slovnom vyjadrení D. HS R. tvorí neoddeliteľnú súčasť jeho obchodného mena, a preto v jeho rámci požíva aj absolútnu právnu ochranu. Odvolací súd v tomto smere správne vychádzal zo znenia § 10 ods. 1 Obchodného zákonníka, ktoré vo všeobecnosti vo svojej prvej vete uvádza, že obchodné meno nesmie byť zameniteľné s obchodným menom iného podnikateľa. Z ďalšieho textu tohto ustanovenia nepochybne vyplýva, že uvedená prvá veta § 10 ods. 1 Obchodného zákonníka sa vzťahuje tak na obchodné meno osôb právnických, ako aj na obchodné meno osôb fyzických, pokiaľ sú podnikateľmi. Keďže žalobca vznikol ako obchodná spoločnosť až dňa 18. septembra 1991, teda o vyše 12 mesiacov neskôr ako žalovaný v 1. rade, je zrejmé, že z hľadiska priority začal neskôr používať časť obchodného mena žalovaného v 1. rade, čo v praxi viedlo k zameniteľnosti ich obchodných mien, to rovnako konštatovali títo účastníci konania, preto je potrebné poskytnúť z dôvodu priority v zmysle ustanovenia § 10 ods. 1 Obchodného zákonníka právnu ochranu obchodnému menu žalovanému v 1. rade. V tomto smere nie je rozhodujúce, či ide o obchodné meno osoby právnickej alebo osoby fyzickej. Pri ochrane obchodného mena majú podnikatelia, ako sú vymedzení v ustanovení § 2 ods. 2 Obchodného zákonníka, rovnaké postavenie, a teda v tomto smere právnická osoba nemôže mať viacej práv ako osoba fyzická. Teda nemôže obstať názor, že fyzická osoba sa nemôže domáhať ochrany svojho obchodného mena voči právnickej osobe aj v zmysle ustanovenia § 12 Obchodného zákonníka. Tvrdenie žalobcu v podanom dovolaní, že dovolací súd v predchádzajúcom rozsudku v danej veci otázku priority vôbec nespomína, je síce pravdivé, ale na druhej strane použitie tejto zásady pri riešení spornej otázky ani nevyklučuje, pričom z kontextu jeho odôvodnenia je zrejmé, že z tejto zásady vychádzal, keď konštatoval, že žalovaný v 1. rade oprávnene svoj dodatok používal od začiatku podnikania, ktorý bol nepochybne skorší, ako začiatok podnikania žalobcu. Preto uvedený právny názor dovolacieho súdu nieje v rozpore s vysloveným právnym názorom dovolacieho súdu (§ 243d ods. 1 O. s. p.). Z uvedeného je preto zrejmé, že námietky dovolateľa týkajúce sa povahy skratky slova D., t. j. či ide o skratku zaužívanú alebo inú, sú právne bezpredmetné, pretože v tomto smere je rozhodujúce to, že ide o dodatok zodpovedajúci zneniu ustanovenia § 9 ods. 1 Obchodného zákonníka, t. j., že tento dodatok odlišuje druh podnikania fyzickej osoby. Totiž v tomto smere účelom dodatku obchodného mena fyzickej osoby nemusí byť úplné špecifikovanie druhu podnikania, ale postačí, ak tento dodatok druh podnikania špecifikuje iba rámcovo vymedzením určitej oblasti, ktorej sa jeho podnikanie týka, tak, aby bolo zrejmé, že túto oblasť (tento druh) podnikania fyzická osoba považuje za dominantnú, pričom význam tohto dodatku nemusí byť ani zrozumiteľný širšej verejnosti, ale postačí, ak jeho význam je dostatočne zrozumiteľný v určitých odborných sférach podnikania. Pokiaľ ide o označenie D., nieje teda rozhodujúca jeho doslovná interpretácia, ale rozhoduje to, že tento dodatok nepochybne určitým spôsobom v zmysle ustanovenia § 9 ods. 1 Obchodného zákonníka druh podnikania vymedzuje a špecifikuje, a tým ho odlišuje od iného druhu podnikania. Z označenia D. aj neodborníkovi musí byť zrejmé, že žalovaný v 1. rade týmto označením nemal na mysli podnikanie v oblasti poskytovania ekonomických či právnych služieb, ale ide o oblasť týkajúcu sa vo všeobecnosti modernej techniky, resp. oblasti s ňou úzko súvisiacej.

Z uvedeného vyplýva, že námietky dovolateľa, týkajúce sa aplikácie hmotného práva, odvolacím súdom nie sú opodstatnené.

Postupom dovolacieho súdu nedošlo ani, k odňatiu možnosti žalobcu konať pred týmto súdom v

zmysle ustanovenia § 237 písm. f) O. s. p. tým, že pripustil zmenu vzájomného návrhu žalovaných. Totiž žiadne ustanovenie Občianskeho súdneho poriadku nevyklučuje možnosť meniť petit žaloby (vzájomný návrh) aj v odvolacom konaní a taktiež nevyklučuje, aby odvolací súd takúto zmenu petitu žaloby pripustil (§ 95 v spojení s § 211 O. s. p.). To vždy závisí od celkového stavu konania, najmä výsledkov dokazovania. Preto odvolací súd nepochybil, ak na odvolacom pojednávaní uznesením pripustil zmenu vzájomného návrhu uplatnenú žalovanými v 1. a 2. rade (č. 1. 280 p. v.), pretože, ako už bolo uvedené, predmet konania, t. j. ochrana obchodného mena účastníkov, zostal nezmenený a ku zmene došlo len ohľadne vymedzenia spôsobu tejto ochrany, pričom právny zástupca žalobcu na tomto odvolacom pojednávaní bol prítomný. Nie je ani rozhodujúce, že súd prvého stupňa nerozhodol o zmene vzájomného návrhu z 26. marca 1997, pretože ak o ňom rozhodol rozsudkom, potom je potrebné vychádzať z toho, že s touto zmenou súhlasil, ale podstatné je to, že v priebehu odvolacieho konania došlo k ďalšej zmene vzájomného petitu, o ktorej odvolací súd rozhodol.

Napokon nie je dôvodná ani námietka dovolateľa, že napadnutý rozsudok odvolacieho súdu je nevykonateľný, pretože v ňom nie je bližšie vymedzené, akým spôsobom by žalobca mal zmeniť svoje obchodné meno a že odvolací súd nerozhodol o celom predmete konania. Pokiaľ ide o zmenu obchodného mena žalobcu, súd nie je oprávnený určovať, aké obchodné meno si má žalobca zvoliť, v tomto smere správne odvolací súd vo výroku napadnutého rozsudku ho iba zaviazal, že žalobca je povinný zmeniť v spoločenskej zmluve kmeň svojho obchodného mena D. tak, aby neboli dotknuté práva žalovaného v I. rade na ochranu jeho mena. Túto zmenu je následne potrebné premietnuť v návrhu na zmenu živnostenského listu a v návrhu zmeny v obchodnom registri. Tento výrok rozsudku odvolacieho súdu je dostatočne určitý a aj vykonateľný. Odvolacím súdom nebolo síce rozhodnuté o celom vzájomnom návrhu žalovaných v 1. a 2. rade tak, ako to uviedli v odvolaní z 26. mája 1997 (č. L 264), a teda žalobcovi nebolo uložené po vykonaní registrácie zdržať sa vo všetkých konaniach použitia kmeňa obchodného mena, ale týmto opomenutím súdu žalobca na svojich prípadných právach ukrátený nemôže byť. Toto pochybenie odvolacieho súdu preto nemôže mať za následok zrušenie jeho napadnutého rozsudku na základe dovolania žalobcu.

Keďže ani jeden z dovolacích dôvodov nie je opodstatnený, preto dovolací súd podľa ustanovenia § 243b ods. I O. s. p. dovolanie žalobcu zamietol.

Žalovaným, ako úspešným účastníkom dovolacieho konania, trovy nevznikli, a preto dovolací súd náhradu trov tohto konania im nepriznal.